

השפעת המדריך

והשבת בבני עקיבא כשתהיה פעולה,
 ויצעק עלינו שוב שדיברנו בתפילה
 וכולנו נשתוק, הרי הוא צודק
 ואנחנו דיברנו, על זה אין חולק
 אבל אני שראיתי, ושלא אשכח
 אני שגיליתי, שגם הוא כך
 אשאל את עצמי שאלה מציקה
 שאלה פשוטה, אבל אין לי תשובה.

(אלישיב רייכנר)

אתמול בפעולה כחצי שעה
 כעס עלינו המדריך על שדיברנו בתפילה.
 כולנו שתקנו, הרי הוא צודק
 ואנחנו דיברנו, על זה אין חולק.
 אבל אתמול בערב, אחרי הפעולה
 פגשתי את המדריך, נפגשנו בתפילה.
 הוא פגש חברת שלא ראה מזמן,
 חבר טוב שלו, חבר מצוין.
 והוא פטפט במשך כל התפילה
 ואני ראיתי וצפיתי בשתיקה.

אתמול ראיתי בטרפיאדה את יוני המדריך שלנו מהראה.
 הוא עמד שם במדים אבל בלי כיפה.
 בכומתה אדומה ובנעליים אדומות אבל בלי כיפה.
 בסיכת כנפיים שנצנצה בשמש אבל בלי כיפה.
 בתבור מקוצר תלוי על הכתף אבל בלי כיפה.
 וחיילת יפה אחזה בידו אבל.. בלי כיפה.
 ונזכרתי בכל הפעולות שהוא העביר לנו.
 על קידוש השם.
 ועל הווי עז כנמר.
 ועל הציונות הדתית- לאן?
 ועל נאורם נלך
 ועל עוד הרבה דברים
 שבגללם אני יורד עכשיו לסניף
 להעביר פעולה על מקף המחבר
 וכמעט מבלי לשים לב שולח את היד אל הראש רק כדי
 לבדוק שהכיפה שלי עדין שם..

כמה לזעתכם מדריך חספיה על החניכים שלו?
 כמה אתם הסתכלתם על המדריכים שלכם?
 האם אתם חייים התנדוזה שככה החניכים שלכם מסתכלים עליכם עכשיו?

מתכ"ל

אין חינוך אלא שימת גבולות

החינוך כולל שני גמחים: הקניית ערכים חיוניים והצבת גבולות שני גמחים אלו מקבילים למצוות 'עשה' ולמצוות 'לא געשה'. גפקידן של מצוות עשה הוא אפגח אג הטוב שבאדם ולכוון אולגו לעשייה חיונית גפקידם של האיסורים שבגרה הוא אהציה גבולות אפצילוג האנעשיג

נשאלה השאלה: אשם מה צריך גבולות? מדוע אי אפשר אהסגפק בעשייה חיונית? השאלה אגמחצקג אאור הכאל ההאכגי 'עשה' דומה ל'לא געשה'. כאלוך, כאשר קיימת הגעגשוג בין מצווה חיונית לבין הגבלה, גובה המצווה החיונית החיונה הוא העיקר. אם כן, מהו גפקידם של הגבולות?

הגשובה היא, שאין טוב יכול אהופיע אלא אגך גבולות אלא גולות, אגבעצים כוחותיו של האדם אריק, הם מעוצאים בצורה בלגי יעילה או אפילו שליטיג ואין הם משגרים אג הטוב. בעצג הצבת גבולות, מעגבים כוחות האדם אל הטוב. העוצמות הנפשיות העומדות ארשוגו של האדם אינן אינסופיות, וכחולן מוקבלה הכוחות שמגבעצים אריק ייחסכו אפצילוג החיוניות אכן, אין חינוך אלא הצבת גבולות בלעדיהם לא יגפגח הטוב שבאדם. חלק ניכר מכווחותיו יושקעו בדברים טפלים או שליטיים, וייחסכו אפגוח הטוב. הגבולות גמחים אג מחמה הפצילוג האנעשיג ומגבים אגה רק א'טוב'.

גער או געה אינם יכולים אהגפגח באופן חיוני אלא גבולות בקיו ההגבקרות צקוקים הנערים והנערות אגבולות על מנת שיוכלו אקבש אג צהוגם האישיג הגבולות מסייעים אנער. הם מדדבנים אולגו ומסייעים או אהגקבד על אמצים נעדיים. הוא נעצר בהם כדי אפס אג דרכו.

נשל נאה גורם אהקנג גפקידם של הגבולות: משל אאדם שמעשש אג דרכו באפילה. אם הוא נמצא בגך ביג, הוא יכול אהגסייע בקירות הביג. הוא מדלך מקיר אקי, מעשש אג הקירות, ובדרך זו הוא מוצא אג דרכו ומקרה איעדו. לעומת צאג במקום פרוד, בשטח פגוח, קשה מאוד למצוא אג הדרך באפילה. בגלע שמוטים מן הנטיה, עלולים אנרוד ואשיט במקומים, ולהגדמק יור ויגך מהיעד, עד אאפיסג כוחות מוחלטג

הגבולות הם כחו הקירות, הנער מסגייע בהם כדי אקבש אג צהוגו האישיג וכדי אנגה אג כוחותיו בדרך הטוב.

מה המשמעות של הגבולות בחיים שלנו?

האם בסניף צריך גבולות?

מה לדעתכם ההשפעה של חוסר גבולות בסניף?

האם יש קשר בין גבולות ומחויבות לסניף?

איך החוסר גבולות משפיע עליכם כמדריכים?

ונדליזם ערך לדברים בסניף

ונדליזם בכרמלית: הושחתו תמונות מתערוכת "מטרו ארט"

אלמונים השחיתו צילומים שמוצגים בתחנות הכרמלית במסגרת התערוכה "מטרו ארט 2020". הצלם צבי רוגר שמשותף בתערוכה: "אין לי ספק שמדובר בחוליגנים ובוונדליסטים". מנכ"ל חברת הכרמלית אבישי הדר: "ניסינו לאתר את המשחיתים אך ללא הצלחה"

ונדליזם בבית הספר רמז בכפר סבא

במהלך סוף השבוע הוזעקו צוותי ביטחון של אגף ביטחון, בטיחות ושירותי חירום, וצוותי משטרת ישראל לבית הספר רמז בכפר סבא, בעקבות מעשי ונדליזם שבוצעו במקום, לרבות במבנה עציון המשודרג, ששופץ אך במהלך הקיץ האחרון. מעשי הונדליזם כללו ניפוץ זגוגיות של דלתות המבנה המשופץ בקומת הקרקע, פגיעה בדלת אולם הספורט באותו מבנה, ניפוץ נורות, ניפוץ זגוגיות בכל דלתות אולם הספורט המרכזי, ניפוץ שמשות של חלונות ביתני המאבטחים, פגיעה במתקני חצר ועוד.

משעמם להם: חברות נערים מקומית ביצעה מעשי ונדליזם בפארק העירוני

מנהל הפארק העירוני אשר הגיע למקום לאחר ביצוע המעשה, מתאר מעשי השחתה ברכוש הפארק, אשר נאמד בנזק כספי של כאלפי שקלים. בני הנוער על פי החשד, הדליקו אש על דשא סינטטי, השחיתו את המשטח והטביעו עליו את שמותיהם. בנוסף, שרפו הנערים שלט שהוצב במקום לבאי הפארק.

בזמן הסגר: 7 מקרי ונדליזם התגלו ביערות קק"ל

השחתת שולחנות פיקניק, פגיעה במערכות חשמל וניסיון לגזום ולגנוב עצים: בזמן שאתרי הטבע סגורים לציבור, יש מי שמנצלים זאת - ופוגעים בעיקר במתקני התיירות שבמקום. יו"ר קק"ל, דני עטר: "מקווה שרשויות החוק ימצו עם העבריינים הללו את הדין"

מה מניע את אותם אנשים

לעשות מעשים כאלו

מה אתם חושבים

על התרבות הזאת?

מה יכול לגרום

לאדם להפחית

ונדליזם?

איך אנחנו

נלחמים בזה כצוות?

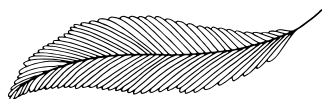
שגרה

שגרה זה טוב או רע?

ערב שוב שוברים את הראש מה לאכול. האיש מכין שקשוקה מרסק העגבניות של הג'אנון בשבת, מרוטב פסטה שהכין לפני שבוע, ומקופסת רסק עגבניות, יכול להיות שזו לא השקשוקה הכי מוצלחת בעולם אבל מה שכן עשינו פיקניק באמצע המטבח. במקום לשבת כרגיל ליד השולחן גררנו מזרונים, כרית ושטיח קטן ופתאום, באמצע השגרה נהיתה אליגה קטנה ויצירתית.

שגרה זה רע? לפעמים. השגרה מקפידה את החלק הסקרן והיוצר בתוכנו. מקפידה את הרגש. הופכת אותנו למכונות יעילות המוציאות לפועל את היום יום. יום יום יום יום יום יום - הסנדביצ'ים של הילדים, הבגדים שאנחנו לובשים ארוחת הבוקר/צהרים/ערב, ההתנהלות היומית, השבועית, האודשית, הכול נראה אותו דבר. וכשהלב קופא, החיים הופכים להיות בשחור לבן.

אז מידי פעם אנחנו מתעוררים ומרגישים שצריך לשבור את השגרה. שאיבדים לשבור את השגרה. וכמה מאמץ במילה הזו, לשבור. לנסוע לאו"ל, לזאת לאופשה בארץ, לעשות משהו שינער את האבק מהיום יום יום. אבל האמת, כדי לשבור את השגרה לא חייבים דברים גדולים כמו או"ל ואופשה. כמו שזה טוב אבל אפשר לשבור את השגרה גם בקטן גם בבית. לכתוב אסמאסים מפתיעים, ללבוש את הבגדים ששוכבים בארון מיואשים במקום את הבגדים הקבועים, לפגוש חברה במפתיע אפילו שותמידו אין זמן. להכין לילדים סנדביצ'ים לא שגרתיים לביתספר, בכלל להכין אוכל חדש ומתען במקום המנות הקבועות בתפריט של הטייסת האוטומטית, לעשות פיקניק על הרצפה! כשהלב ערני ויצירתי החיים חוזרים להיות בצבע בהמון צבעים, ובעצם למה לקרוא לזה ולשבור את השגרה, עדיף לקרוא לזה: לרקוד עם השגרה, כי שגרה זה טוב. לפעמים. השגרה מעניקה בטחון רוגע וסדר, היא גורמת לרצונות להתממש - אם אני רוצה שמשוהו יקרה ונגיד לעשות יוגה, הכי טוב שאכניס את זה לשגרה וכל שני בבוקר אני עושה יוגה, והאוטומט של השגרה יגרום לזה לקרות ובמקום להישאר תקועה במיינדפלאק - כדאי לי לעשות יוגה???. שגרה זה לגמרי מעולה, בתנאי שהיא מאוזנת ומאווירת עם הלא שגרתית והלא נודע החלק היצירתי שבנו לא יכול לחיות רק בתוך הנודע, הלב הסקרן זקוק לגירויים חדשים כדי לפעול להתפתח ולהרגיש. הרגעים הלא שגרתיים הם אלה בהם אפשר לחוש את החיים פועמים במלוא הדרם. הם אלה שנזכור בערב הימים. ואחרי כל פעימת חיים, טוב לחזור ולנוח בתוך הבית של השגרה, על מנת לשוב ולפעם חיים בהזדמנות הקרובה. היחס בין השגרה ליצירה טוב שיהיה כמו היחס בין שינה וערות, אם רק נישן זה לא טוב אם רק נהיה ערים וערות זה לא טוב אנחנו זקוקים וזקוקות לשניהם. וכדי לתת דוגמה אישית, ולסיים את שגרת הפוסט, באופן לא שגרתית, אהיה יצירתית ואפרד במילים קומקום אשמלי.

מה המשמעות של השגרה בחיים שלנו?

האם בסניף דרוק שגרה?

מה אדעתכם ההשפעה של חוסר בטחון בסניף?

האם יש קשר בין שגרה ומחוייבות לסניף?

איך החוסר בטחון בסניף משפיע עליכם כמדריכים?

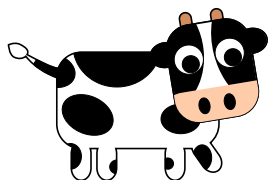

עולים קומה בשבת

"בינוניו היא דריכה המקום." (הרה אוישע ויטליצקי)

"חכם אחד טייל עם גלמאידו הנאמן היער כשמחמוק הבחין המקום בעל חמאה דא ביוגה. הוא החליט לבקר שם לזמן קצר. בדרכו הוא דיבר עם גלמאידו על חשיבותם של ביקורים המאפשרים להכיר אנשים, ועל האמידה שדוכשים מחוויית כאלה. כשהגיע, הוא נאה אל הדאוג של המקום וגושביו. בהיג הישן וההדום הגעורו צע הורים ושואג יאדיהם, כולם יחפים ולבושים בקרדים באויים החכם הגקרה לאיש, שהניח שהוא אב המשפחה ושאל אונג: "בסביבה זו אין מקורג עבודה וגם לא מרכזי מסחר, כיצד אנה ומשפחה מצליחים לשמור?" "האיש ענה או השקט: "חכה, יש לנו פנה קטנה. היא מניחה כמה איטר חלה בכל יום. חלק מהגזר אנו מחליפים עבור מזונג מסוימים בעיר הסמוכה, בחלק השני אנו מכינים יוקוט, גבינה וכד' לעצמנו וכך אנו שומרים". החכם הודה או על המידע, הסגבל סביבו מספר געעים, היך אשום והאך. האמצע הדרכ פנה לגלמאידו וציווה או: "חפש אג הפנה הקטנה, קח אונה אנהום שם מחו ו- גרמולף אונה". הגלמאיד המבועט הגעגד אחרו, הגוכח עימו וניסה אנהוא מקשגו, הרי הפנה הקטנה היא אמצעי המחייב הימיד של אונה משפחה. אכל החכם האך משם ולא ענה או. הגלמאיד המדוכא ביצע אג פקודג מורו. הוא מצא אג הפנה הקטנה, הוביל אונה עד אנהום הקרובה דחלף אונה וכאז כיצד היא מגלגלג בין האקנים ומנה. המראה הזה נשאר מוטל בציכוננו... כעבור מספר שנים, אכול געשי חרטה, הצעיר החליט לעזוב אג מורו ולחזור לאונג מקום כדי אנהגודו בפני המשפחה ולעזור אהם. כסלף לא היה או, הוא החליט שיעבוד חונם בשבילם כדי לעזור אהם לקנות פנה קטנה חדשה. ככל שהקרה אמוקם נאה שהסביבה השגגנה, הצעים פרחו, בהיג היה יפה ונקי והיאדים שיחקו בחזר. הצעיר הגיע עצוב ומיאש. הוא היה בטוח שהמשפחה הענייה נאלצה למכור אג בינה כדי לשמור. הוא החיש אג עצדיו. כשהגיע אביה הגקרה על ידי איש מאוד אדיב. הצעיר שאל על המשפחה שהגעורה בהיג לפני מספר שנים. ענו או שהמשפחה ממשיכה אנהגורר המקום. הוא לא הצליח אנהינ מה הגרמש, הסגבל על היאדים והכיר אונג, הם נראו יוגר גדולים ובריאים, אכל הם היו אלא ספק אונג, יאדים שביקר אצלם עם מורו מספר שנים קודם. הוא שיעח אג מה שראה ושאל אג בעל הדיג- "כיצד הצלחת לשפר אג המקום ולשנע אג מייך?" "האיש השיב או בהגלהבות: "הייגה לנו פנה קטנה שנפלה אנהום ומנה, מאונג געע היינו מייבים לעשור דברים אחרים ולפנה מיומנויות מדשות שקודם לא ידענו שנו מסוגלים אנה, ככה הצלחנו אנהיע אהיעים שהיער נאה".

אכולנו יש "פנה קטנה", שמקבילה אונגו ועושה אונגו גאויים, שאינה מאפשרת לנו לפנה אג בישורינו ויכולגנו.
אנו נוטים אהסגבל כמה ש"הפנה הקטנה" מייצגת וכך אנו מנצחים מצה של בינוניו, שאינו מאפשר אהסיד אג הכיסוי
ולהגשים אג יכולגנו האדירה. מהי הפנה הקטנה שלך? כיצד גרמולף אונה אנהום?

מה רע לדעתכם בלהישאר בבינוניות, במצב הנוכחי?

תמיד יש לאן להתקדם, תמיד צריך להתקדם?

מה קורה לנו כשאנחנו עומדים במקום?

מה לדעתכם הפנה שלנו בסניף?